Is dat waar?

In ons vorig no. stelden we op een-paar opvallende plaats de vraag: „Is dat waar?". Aanleiding daartoe gaf ons, zooals we er ook vermeldden, het bericht in de „Rote Fahne", dat op het 2e Rijnsch-Westfaalsche bedrijfsradencongres, dat op 11 Maart j.l. te Essen werd gehouden, ook de K.A.P.D. vertegenwoordigd zou zijn geweest door 12 gedelegeerden, en dat deze menschen hun stem gegeven zouden hebben aan het manifest, waarin o. a. de arbeidersregeering wordt geëischt.

Ons Duitsch partijorgaan antwoordt nu op dezen vraag [illegible] met de volgende woorden:

„De K.A.P.D. heeft aan het bedrijfsradencongres niet deelgenomen. Zij wijst het af, „wettelijke" instellingen sympathie te betuigen, om maar te zwijgen van het ondersteunen van resoluties voor de arbeidersregeering. Onze strijd tegen de aanhangers daarvan, dus ook tegen de bedrijfsraden der K.P.D. is zonder genade."

De „Berlijnsche" Kampfruf geeft naar aanleiding van dezen zaak ook een verklaring af.

Weliswaar maakt dit orgaan een niet erg edel gebruik van de gelegenheid, om ook de K.A.P.D. aan te vallen, maar het is er ons niet om te doen dezen aanval te pareeren. We laten dit aan de Duitsche pgn. over, die, zoo ze het noodig oordeelen, wel van antwoord zullen dienen.

Wat ons echter wel interesseert is dit „Berlijnsche" antwoord.

„Ze weten niet", schrijven ze, „of aan deze komedie iemand heeft deelgenomen, die de K.A.P.naam misbruikt heeft." Ze vragen aan hun Rijnsche genossen licht in deze duistere zaak.

Overigens verzetten ze zich vooral tegen de bewering, dat de K.A.P.menschen, die op het congres aanwezig zouden zijn geweest, georganiseerd zouden zijn in vakvereenigingen.

We stellen echter vast, dat een bond van arbeiders, ook al noemt ze zich bedrijfsorganisatie en Union, door deze naam alleen zich nog niet van een vakvereeniging onderscheid.

We kennen de geschiedenis van de oude wijn en de nieuwe lederen zakken. En dat deze „Berlijners" „oude wijn" zijn, die de „nieuwe lederen zakken", de bedrijfsorganisaties, de Union, tot scheuring brengen en die de oude vakvereenigingsstrijd, zij het dan ook op „revolutionaire wijze" weder onder de arbeiders ingang willen doen vinden, blijkt, behalve uit alles wat in Duitschland is gebeurd, uit uitlatingen van recente datum, juist van deze Rijnsche genossen, bij wie de „Berlijnsche" Kampfruf zijn licht wil opsteken.

In de „Berlijnsche" K.A.Z. no. 23 lezen we onder de rubriek „Uit de partij" een bericht over de distriktsconferentie der Rijnsch-Westfaalsche „Berlijners".

Genosse J. (Jan Appel?) stelt de vraag: „Wat moeten we doen?" en geeft daarop het volgende antwoord:

„Meer dan ooit moet het onze taak zijn, **door aktief ingrijpen** (wij onderstrepen. Red.) het proletariaat den weg te wijzen, die tot zijn bevrijding voert. De vernietiging van het fundament van het kapitalistisch systeem, het privaateigendom, moet **door praktisch ingrijpen** (onderstr. Red.) doorgevoerd worden." En in de „Berlijnsche" Kampfruf no. 15 gaapt de wond wijd open in het artikel „Die Aufgaben der Union", welk artikel wij kunnen onderschrijven, maar dat een inzicht weergeeft, dat, blijkens het „Bericht von der Reichskonferenz", door alle gedelegeerden uit het Rijk afgewezen wordt.

Hier zien de „Berlijners" het zaad, dat zij gezaaid hebben, welig in bloei staan. Ze wenden en keeren zich in allerlei bochten, om de consequenties van hun eigen theorien te ontgaan. Zij kunnen de geesten, die ze zelf opgeroepen hebben, niet meer bezweren. De genossen uit het Rijk, eerlijker, eenvoudiger dan hun „Berlijnsche" vrienden en „leiders" willen eindelijk eens „praktische arbeid" gaan verrichten, welke praktische arbeid, volgens de bovengemelde Kampfruf, noodzakelijk in het moeras van opportunisme moet uitloopen.

Juist, dat hebben de „Esseners", d. w. z. de K.A.P.D.ers, altijd gezegd. En gij hebt toen gesproken van „passiviteit". Hooren wij dit verwijt nog niet dagelijks door u en uw vrienden herhalen???

Uit dezelfde Kampfruf blijkt, dat deze Rijnsche genossen, die het gansche Rijk achter zich hebben, het eens zijn met de menschen uit de provincie Zuid-West (Ludwigshaven), die reeds praktische arbeid hebben geleverd.

„De Unionsleden, **die zich in de werkeloozencomite's kiezen lieten**, hebben dit den werkeloozen direkt bewezen" schrijft Kampfruf no. 15.

Willen zij in de werkloozencomite's „oppositie" voeren??

En wat af te leiden uit de wijze, waarop de Reichs-Arbeits-Ausschuß in zijn, door het Rijk afgewezen thesen, te keer gaat tegen de „Hundertschaften" der K.P.D.???

Zijn de „Berlijners" in het Rijk ook reeds tot deze organisaties, volgens dezelfde Kampfruf „soldaatjespelerij, die op bescherming der Republiek uitloopt", toegetreden????

Willen ze daar ook oppositie voeren????

Zoo gezien is het geen wonder, dat de „Rote Fahne" van in „vakvereenigingen georganiseerden" spreekt en zoo gezien zou het ons in 't geheel niet verbazen, als werkelijk deze Rijnsche genossen licht in de duisternis konden ontsteken.

Maar wie zoo naief zou zijn te gelooven, dat de „Berlijnsche leiders" werkelijk iets anders, iets beters, wil noodzakelijk en dus verstandig, zouden willen als hun vrienden in het Rijk, die komt bedrogen uit. Wat de Rijnsche genosse J. en met hem het Rijk willen, is hetzelfde als wat de Schröergroep ook thans nog wil. Alleen, deze laatsten willen het bedekter, minder openlijk. Zij hebben nog met andere akteuren rekening te houden. Maar zoo duidelijk als maar eenigszins mogelijk is roepen zij het in een onderschrift in hun K.A.Z. no. 23 aan de weerspannige partijgenooten in den lande toe. Zij zullen de twistpunten in de krant behandelen en dan zal blijken of de afgewezen richtlijnen niet precies hetzelfde willen als de aangenomene. Jammer voor de „Berlijners", dat [illegible]

Wij stellen echter vast, dat het antwoord op de vraag door ons in ons vorig nummer gesteld, in verband gezien met de bovenvermelde feiten aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat.

Wij zagen de taak, die ons gesteld is, nl. het rein en zuiver houden van ons revolutionair beginsel, van ons standpunt als K.A.P.er, [illegible] tegenover iederen, die, hetzij binnen onze rijen, hetzij daarbuiten, trachten wil ons van het standpunt, dat wij op straffe van ondergang in het moeras van reformisme moeten innemen, af te dringen.

En daarom verlangen wij, als men dan van „Berlijnsche" zijde zich over deze zaak uit, dat dit dan ook duidelijk en openhartig geschied. Ons dunkt, dat is niet te veel gevergd.

De neo-sociaal-demokraten.

In het internationale weekoverzicht van de „Tribune" van 7 April lezen we de vraag: „Is de huidige krisis de doodskrisis van het kapitalisme?", welke vraag op de volgende wijze wordt beantwoord:

„Niemand kan weten of het kapitalisme zich nog eens herstellen kan van de zware slagen hem door den wereldoorlog en de in den zomer van 1920 begonnen wereldkrisis toegebracht."

We raden de Redaktie van de „Tribune" aan zich het werk van Rosa Luxemburg „Die Akkumulation" in de herinnering terugteroepen. Misschien dat hen deze herinnering een oogenblik het schaamrood naar de wangen jaagt.

We willen er overigens in alle bescheidenheid op wijzen, dat de krisis niet in den zomer van 1920 begonnen is, maar reeds in 1913 en dat de wereldoorlog is ontketend om de gevolgen van deze krisis te ontgaan.

De „Tribune" dikteert, dat „niemand het weten kan" en daarom past ons bescheidenheid. Maar we achten ons toch verplicht de onwetendheid van de Tribuneredaktie als valsch te brandmerken. Deze onwetendheid is politiek van een gemeen soort. De „revolutionairen" a la Moskou willen de revolutie niet. Zij willen het kapitalisme opbouwen en daarom moeten ze het proletariaat doen gelooven aan de mogelijkheid daarvan.

Leest slechts aandachtig hoe hun antwoord verder luidt:

„Wel is er sinds het einde van 't vorige jaar in de toonaangevende landen eenige lichte verbetering te bespeuren — **in de Vereenigde-Staten zelfs al iets eerder** — maar daarmee is nog volstrekt niet gezegd, dat die verbetering aanzal houden, noch, dat zij zich overal zal doen gevoelen." (wij onderstrepen).

Wij willen over deze „verbetering" in Amerika het woord geven aan den financieelen overzichtschrijver van de N.R.C., die zegt:

„Hoewel het steeds uitermate moeilijk blijft, zich van hier uit een juist inzicht te verschaffen in de wijze, waarop de economische toestand in de Unie zich ontwikkelt, dringt zich toch, bij een nauwkeurige lezing van de vele handelsrapporten, welke ons omtrent den gang van zaken daar te lande op de hoogte houden, de meening op, dat de vraag naar grondstoffen en nijverheidsprodukten, die een steeds stijgende lijn blijft volgen, vooral den laatsten tijd niet meer zoozeer voortkomt uit den wensch om de bestaande, onmiddellijke behoeften te dekken, doch wel uit de zucht, om zich voor de toekomst te voorzien; m. a. w. dat de contante handel wederom meer en meer begint plaats te maken voor den termijnhandel. De veelbewogen economische geschiedenis, welke zich tijdens de laatste jaren heeft afgespeeld, ligt ons nog te versch in het geheugen, om de gevaren, welke aan een dergelijke ontwikkeling verbonden zijn, te mogen voorbijzien. Vooral het gevaar voor inflatie, met alle gevolgen vandien, kan op deze wijze reusachtig toenemen. **Dat het reeds dien weg opgaat, valt bij een eenigszins nauwkeurige beschouwing nauwelijks meer te ontkennen.** Blijkens een indextafel, omtrent half Maart samengesteld door prof. Fisher, die een leerstoel in de economie bezet houdt aan de universiteit te Yale, is de gemiddelde prijs van 200 artikelen reeds gestegen van 138 in Januarij 1922 tot 166 thans, het indexcijfer van 1913 stellend op 100. Belangwekkend zijn vooral de cijfers, welke een vergelijking geven van de koopkracht, die de dollar op verschillende tijden gehad heeft. Aannemende dat de koopkracht van den dollar in 1913 honderd bedroeg, daalde deze tot 40 in Mei 1920, om daarna te stijgen tot 72 in Januarij 1922 en vervolgens weder te dalen tot 60 op het huidige oogenblik. Aan de hand van deze cijfers moet men noodwendig tot de slotsom komen, dat men in de Unie ook thans, evenals in 1919 en 1920, bezig is, zich te verheugen in een economische opleving, welke slechts schijn, geen werkelijkheid is."

Hoe groot het verlangen der Tribunekommunisten is, naar terugkeer der „normale" verhoudingen, blijkt wel uit de bewering, dat zich „teekenen beginnen voor te doen, dat met de economische crisis ook de politieke reaktie haar hoogtepunt heeft overschreden".

En dit, terwijl er een Fascistische vloedgolf over de wereld gaat en het kapitalisme zich buiten den „staat" om zelfstandig organiseert in „witte garden" om de arbeidersklasse neer te slaan, als ze zich zou wagen te verzetten tegen de maatregelen, die de bourgeoisie, tot overwinning van de hopelooze economische ineenstorting, neemt.

„Het behoeft geen betoog", schrijft de onnadenkende knoeier in zijn ijver om het Moskou naar den zin te maken, „van hoe groot belang een dergelijke ontwikkeling voor de arbeidersklasse zou zijn".

Natuurlijk, als men de belangen der „arbeidersklasse" gelijk stelt met de belangen van Rusland, dat bezig is het kapitalisme op te bouwen en daarom behoefte heeft aan opbouw van het Europeesche kapitaal.

Maar wat te zeggen van het schoone slot van deze Tribunewijsheid:

„Niet dat een ophouden van de crisis de overwinning der arbeidersklasse zou beteekenen, verre van daar, maar wat het wel zou beteekenen is **een mogelijkheid tot nieuwen strijd.**" (onderstreping van ons).

Hier komt de aap uit de mouw. Is het niet of de sociaaldemokraten aan het woord zijn, die met hun plannen voor „strijd" ook wachten tot de „hoogkonjunktuur" terugkeert, d. w. z. die, nu het kapitalisme in onoverkomelijke moeilijkheden verkeert, door hun verraadleuze de arbeiders op dit [illegible] de „hoogkonjunktuur" niet meer terugkeeren zal, beteekent deze laffe houding het meesleepen der arbeiders in den ondergang. Er ontbreekt slechts nog een „arbeidersregeering".

De heeren van de oude en van de neo-sociaal-demokratie kunnen dan het proletariaat wijsmaken, dat ze de overwinning hebben behaald en den voet hebben gezet op den weg naar de diktatuur van het proletariaat.

De schellen van de oogen, arbeiders, de nevelkap verscheurd en den misleiders duidelijk gemaakt, dat er een grens is aan uw geduld.

Slechts de vereeniging van de bewuste revolutionaire arbeiders in de bedrijfsorganisatie kan de voorbereiding zijn voor den strijd, die juist in dezen tijd van kapitalistischen ondergang noodzakelijk is, — den strijd voor de verovering van den politieken macht, de diktatuur van het proletariaat.

Hoelang zal het demagogenspel der 2e en 3e internationale nog kunnen duren??

UIT DE PARTIJ.

Rotterdam:

Ontvagen voor de K.A. door R. van I., M., N. en B. fl. 0.80. Voor de K.A.Z. van A.W. fl. 3.50, van V. fl. 0,50, en van V. fl. 1.—.

Amsterdam:

Het secretariaat van de afd. is thans gevestigd:

B. Verduin. Vrolikstraat 271.

Het is van belang, daar goed nota van te nemen, wegens bedanken der vorige secr.

Voor een 36-tal toehoorders sprak onze afd. over „De houding der politieke partijen bij de bezetting van het Roergebied".

Gedebatteerd onzerzijds werd op een openb. verg. van de S.A.A. en S.A.J.O. en op een verg. van de S.D.A.P. over „de Commune van Parijs".

Motie.

De Afdeeling Amsterdam van de K.A.P.N. constateert met leedwezen, dat het congres principieel heeft geweigerd een afgevaardigde van de Berlijnsche K.A.P. te hooren en acht dit in strijd met oprecht gemeende eenheidspogingen voor de Duitsche beweging.

Zij constateert, dat mede hierdoor de Partij principieel haar verzoenende houding van het congres te Arnhem heeft gewijzigd. Door bovengelaakte houding heeft zij de gedachte van verzoening doen plaatsmaken voor die van onverbiddelijken strijd,

besluit, deze motie te publiceeren in de Kommunistische Arbeider.

Reaktie:

Wegens technische moeilijkheden wordt het artikel over de „Objektieve grondslagen" in een volgend nummer voortgezet.

Partijgenooten!

Wilt ge de ideeen der K.A.P. en der Rev. Bedr. - Org. propageeren, zorg dan voor de verspreiding van onze brochures

Wie zich wil abonneeren op de

K.A.Z. en de Kampfruf

wende zich tot

P. Coerman

Josef-Jsraelslaan 16, Bussum

Geld! Geld!

Wilt ge de uitgave onzer krant verzekeren, zorgt dan voor snelle doorvoering van de op het congres genomen besluitenen zorgt voor de bijdragen aan het garantiefonds.

Er is dringend Geld noodig!!

2e Jaargang | September 1923 | No. 1

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiderspartij in Nederland

(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT EENS PER MAAND

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: Reinier Claeszenstraat 41, 3e Etage AMSTERDAM

Abonnementsprijs Fl. 1.— per Jaar

Losse Nummers . . . . . 5 Cent

Aan de Nederlandsche arbeiders.

Revolutionaire bedrijfsorganisatie of Zwendel.

Arbeiders!

Op 23 September a. s. worden de arbeiders van S.D.A.P. en N.V.V. opgeroepen om deel te nemen aan een zoogenaamde groote demonstratie in de hoofdstad.

Onder de „leuzen" ontwapening en bedrijfsorganisatie zullen duizenden uit alle deelen des lands saamgestroomd, door de straten der stad trekken om van hun „ernstig willen" de heerschende klasse te overtuigen. Tot deze arbeiders, die zich helaas nog steeds er toe leenen den politieken triumphwagen hunner leiders te trekken, richten wij ons

Arbeiders!

Wij, revolutionaire communisten, hebben niets gemeen met de pogingen tot overbrugging van de klassetegenstellingen en tot het smoren van den klassenstrijd door uw leiders in uw naam aangewend.

Wij weten dat wij staan aan den vooravond van de definitieve ineenstorting van de kapitalistische maatschappij.

De objectieve voorwaarden voor de totstandkoming van de communistische maatschappij zijn aanwezig. Het ligt aan u, arbeiders, er voor zorg te dragen dat ook de subjectieve voorwaarden hiertoe vervuld worden. Gij **kunt** dit door uw revolutionair optreden als klasse.

In razende vaart gaat het met de kapitalistische maatschappij bergafwaarts. Zij tuimelt in den afgrond der economische ontreddering. Wat de burgerlijke economen en politici ook doen om het evenwicht in de totaal ontredderde kapitalistische maatschappij te herstellen, al hun pogingen stuiten af op het voor het kapitalisme doodelijke karakter van de huidige crisis. De tallooze mislukte conferenties der verschillende kapitalistische regeeringen en het mislukken van alle andere „herstelmaatregelen", die door de bourgeoisie reeds zijn toegepast, bewijzen dat de bezittende klasse niet meer in staat is de ineenstorting van haar maatschappelijk systeem tegen te gaan. De oude afzetgebieden zijn grootendeels verdwenen. Nieuwe afzetgebieden zijn niet te ontsluiten. De koopkracht van millioenen menschen is tot niets ineengeschrompeld. De bourgeoisie kan niet meer op den grondslag van de bereikte groot-industrieele ontwikkeling laten produceeren zonder dat haar economisch systeem, de productie voor de winst, dus het privaatbezit, in gevaar komt. Zij is gedwongen slechts zooveel te produceeren als in overeenstemming is met haar winstbelangen. Zij moet daarom meer en meer de productie inkrimpen, millioenen arbeiders op straat smijten en het levenspeil der overigen op ontzettende wijze aangrijpen. Door deze ontwrichting van het levenspeil der arbeidende massa's neemt echter de crisis steeds scherper vormen aan en krijgt een catastrofaal karakter. De massale werkloosheid overschrijdt verre de „normale" grenzen van het ook in tijden van kapitalistische bloei aanwezige zoogenaamde „industrieele reserve leger". Het leger van werkloozen en economisch ontredderden groeit steeds aan en, anders dan in vroegere crisissen, heeft thans de massale werkloosheid een permanent karakter. Dit alles is de werking van de doodscrisis van het kapitaal. Het kapitalisme heeft als economisch systeem historisch afgedaan. **Het proletariaat staat thans voor de onafwijsbare taak haar grootsche historische roeping te vervullen: Het verrotte kapitalistische systeem op te ruimen; Het communisme te vestigen.**

Arbeiders!

Gij hebt thans slechts de keuze tusschen revolutie of ondergang. Als gij niet met het kapitalisme wilt ondergaan zult gij tot zelfstandig revolutionair handelen als klasse moeten komen. Laat u niet door reformistische leuzen van uw taak afhouden. De beweging die de reformistische parlementaire partijen en de vakbeweging u willen opdringen, de beweging voor lotsverbeteringen en hervormingen binnen het kapitalisme, leidt u slechts af van den strijd tegen het kapitaal. Gij kunt met deze pogingen tot lotsverbetering binnen het kapitalisme thans niets meer bereiken. De aanwending van uw revolutionaire kracht als klasse wordt er door onmogelijk gemaakt. Gij hebt in dit ontzaggelijk tijdsgewricht, nu het leven van millioenen menschen bedreigd wordt door het ondergaande kapitalisme, de taak, klaar en doelbewust den weg te gaan die voert uit den huidigen chaos, de weg die leidt naar de dictatuur van het proletariaat als klasse. Alleen door als klasse de heerschappij aan de bourgeoisie te ontnemen en zelf de macht in handen te nemen kunt gij u zelf, kunt gij de menscheid redden van den ondergang.

Arbeiders!

Om dezen nieuwen revolutionairen strijd te voeren hebt gij nieuwe organisaties noodig. Organisaties die volkomen berekend zijn voor de reusachtige taak die hen wacht. Organisaties die alleen den revolutionairen strijd tegen het kapitalisme voeren en die in de periode van de proletarische revolutie kunnen worden tot organen van de proletarische klasse-dictatuur. Organisaties die het proletariaat niet verdeelen in een ontelbaar aantal belangengroepjes, maar die, gebaseerd op de bedrijven, het proletariaat als klasse vereenigen en het daardoor mogelijk maken dat het voor het eerst in de historie zelfstandig als revolutionaire klasse optreedt. Reeds beginnen in Duitschland en in Engeland die organisaties op te komen.

De leuszieke S.D.A.P. trachten het revolutionaire karakter dezer bedrijfsorganisaties te smoren. Zij trachten deze organisaties een burgerlijk, wettig karakter op te leggen en hun zoo te misbruiken voor hunne reformistische taktiek. De „bedrijfsorganisaties" zijn voor hen middelen ter aanvulling van hunne kapitalistische herstelpolitiek. S.D.A.P. en N.N.V. trachten reeds voor het tot oprichting van bedrijfsorganisatie der arbeiders in Nederland gekomen is, door het aanheffen hunner „leuze" de vorming van werkelijke revolutionaire bedrijfsorganisaties tegen het kapitalisme tegen te gaan.

Arbeiders!

De revolutionaire bedrijfsorganisatie kan geen aanvulling van de vakbeweging zijn. Zij is de organisatie van de proletarische revolutie. De vakbeweging is integendeel echter een kapitalistische, burgerlijke organisatie. De revolutionaire bedrijfsorganisatie staat dus zoowel in doel als in organisatievorm lijnrecht tegenover de vakbeweging. De revolutionaire bedrijfsorganisatie omvat alle arbeiders van het geheele bedrijf, die den onverbiddelijken strijd tegen het kapitalisme en zijn knechten willen voeren en hebben ingezien dat de arbeiders, willen zij dien strijd voeren, met elk reformisme moeten breken.

S.D.A.P. en N.V.V. bedoelen, als zij de leus „bedrijfsorganisatie" aanheffen slechts versterking van de burgerlijke „democratie". De burgerlijke „democratie" is echter niets dan de dictatuur van de bourgeoisie ter knechting van het proletariaat.

Arbeiders!

Wanneer S.D.A.P. en N.V.V. de handen uitsteken naar de bedrijfsorganisatie wordt deze tot een nieuw onderdrukkingsapparaat tegen u.

Hebt gij uit de feiten van het verleden en van dezen tijd nog niet geleerd wat het karakter van deze door S.D.A.P. en N.V.V. verdedigde „democratie" is? Weet gij dan niet dat de machtsmiddelen dezer „democratie" aangewend werden tegen de strijdende revolutionaire proletariërs? Weet gij niet dat de besten, de strijdbaarsten onzer klassegenooten, door Sociaal-democratische heerschers die de burgerlijke „democratie", d. i. het kapitalisme, wilden handhaven, geslacht zijn? Gij kunt dit alles weten, als gij slechts de feiten wilt zien. Zult gij u ondanks alles opnieuw door de „democratische" leuzen dezer reformistische bonzen van den strijd af laten houden of wilt gij worden bewuste strijders voor uw klasse, voor de proletarische revolutie?

Arbeiders!

Indien gij inziet dat thans alleen nog de dictatuur van het proletariaat als klasse ons redden kan van de ondergang, breekt dan met uw reformistisch verleden! Breekt met uw leiders die heerschers over u zijn geworden!

De ontwapeningsleuze, die uw leiders aanheffen, zal de bourgeoisie niet verzwakken. De bourgeoisie gaat ondanks de bedriegelijke „actie" die de reformistische pralementariërs en vakvereenigingsleiders voeren, door met zich steeds sterker te bewapenen. Zij wapent zich vooral tegen u, tegen het revolutionaire proletariaat. Zult gij u dan door uw leiders er toe laten brengen voor „ontwapening" op te treden? Zult gij er toe medewerken dat gij in de toekomst ongewapend, dat is machteloos, tegenover de gewapende troepen van de bourgeoisie zult komen te staan? Of meent gij misschien dat deze „ontwapening" het kapitalisme een vreedzaam karakter zal opleggen? Ook deze illusie is niets dan een door uw reformistische leiders en door uw eigen burgerlijke halfheid bij u opgewekte waan. De bourgeoisie gaat zich juist in dit tijdperk voorbereiden op het brutaalste geweld om zich te kunnen handhaven. **Als gij tegenover de bourgeoisie sterk wilt staan, laat u dan niet door uw leiders verleiden tot het steunen van hun reformistische „pacifistische" leuzen, maar bereidt u er op voor dat gij in de naaste toekomst zoo sterk mogelijk gewapend zult zijn tegen de bourgeoisie en haar knechten!**

Arbeiders!

De leuzen waarvoor S.D.A.P. en N.V.V. u oproepen zijn valsch! De ontwapeningsleuze kan u slechts verzwakken en u weerloos maken tegenover de bourgeoisie. De „bedrijfsorganisatie" zooals S.D.A.P. en N.V.V. die propageeren kan uw begrip omtrent de werkelijke revolutionaire bedrijfsorganisatie slechts verdoezelen.

De revolutionaire bedrijfsorganisatie kan niet worden gepropageerd door parlementariërs en vakvereenigingsleiders. Zij is aan deze reformistische vormen van arbeidersbeweging direct tegengesteld. De revolutionaire bedrijfsorganisatie is de organisatie van de proletarische revolutie, de organisatie die met elke reformistische halfheid gebroken heeft!

Arbeiders!

Wordt zelfdenkende en bewuste strijders voor de organisatie der proletarische revolutie:

De revolutionaire bedrijfsorganisatie!

Als gij u door den zwendel van S.D.A.P. en N.V.V. op sleeptouw blijft laten nemen, zult gij met het kapitalisme naar den kelder gaan! Als gij den ondergang van uw klasse en van de menscheid wilt afweren, maakt u dan gereed voor den strijd van het proletariaat als klasse tegen de bourgeoisie.

Breekt met uw reformistische leiders!!!

Breekt met elk reformisme!!!

Op voor de Kommunistische Arbeiderspartij! Op voor de revolutionaire bedrijfsorganisatie!

Op voor de proletarische klassedictatuur!!!

Op voor het communisme!!!

De K. A. P. N.

Ondergang of Communisme.

Het wereldgebeuren van de laatste maanden toont met onafwijsbare zekerheid, dat thans het proletariaat, en met haar de menscheid, voor het alternatief gesteld is: Communisme of ondergang in barbaarscheid. Eenige maanden geleden wezen wij in onze beschouwingen over de bezetting van het Roergebied door het Fransche imperialisme reeds er op, dat, wat ook het verloop van de bezetting zou mogen zijn, deze in ieder geval de gang van de huidige crisis zou versnellen. De Mark tuimelt met een ontzaggelijke vaart in den bodemloozen put der economische chaos. De toestand van de groote massa van het Duitsche volk wordt steeds ellendiger. Levensmiddelen zijn voor de groote massa haast niet meer te krijgen. Honger en tering grijpen de massa's aan en dreigen hen de laatste resten van lichamelijke en moreele kracht te ontnemen. De massa's dreigen onder te gaan in de vreeselijke ellende, die, als een dier legendarische monsters uit de oudheid, de levenssappen der menschen opslurpt en nooit verzadigd schijnt te kunnen worden.

Terwijl het ondergaande kapitalisme op deze wijze zijn vreeselijkste kwalen over de massa's uitstort, ontwikkelt zich het Duitsche kapitalisme in duizelingwekkende vaart tot de uiterste vormen van kapitaalsconcentratie, tot de uiterste vormen van kapitalistische onteigening der groote massa.

De toenemende waardevermindering van de Mark heeft o. a. ten gevolge dat steeds meer de werkelijke economische waarden zich samentrekken in de handen van een steeds kleiner wordend aantal grootkapitalisten. De proletariseering, ja, pauperiseering van de kleine burgerij schrijdt met den dag verder. Het schijnt alsof de historie in de korte spanne tijds, die het kapitalisme nog rest, alle barbaarschheden van een consequente kapitalistische ontwikkeling wil demonstreeren.

Een reusachtig voorbeeld van deze barbaarsche kapitalistische ontwikkeling is de Duitsche grootkapitalist Hugo Stinnes, „de duistere Stinnes", zooals een der correspondenten van de N.R.Ct. hem noemde. Deze Stinnes is als het ware de verpersoonlijkte consequentie van dit kapitalistische tijdvak in zijn extreemste vorm. Hij is de groote opslurper van volkskracht, die alles aan zich weet ondergeschikt te maken, die alles koopt: Mijnen, fabrieken, schepen, banken, kranten, regeeringen enz. Hij en zijn klassegenooten zijn als de aasvliegen, die glanzend en vet worden van de rottende lijken waaraan zij zich verzadigen. Terwijl deze kleine groep van grootkapitalisten zich verrijkt vreet de doodscrisis van het kapitalisme vooral in Duitschland steeds verder om zich heen en plaatst de knechten van de bourgeoisie voor steeds grooter moeielijkheden. Geen van de burgerlijke of kleinburgerlijke groepen of partijen in Duitsschland kan een werkelijke oplossing vinden die in staat zou zijn aan de crisis een einde te maken of haar gang duurzaam te vertragen. Een groot deel van de burgerlijke partijen kan dit reeds hierom niet, omdat zij in dienst staan van de groep grootkapitalisten die nu eenmaal aan de ellende van de groote massa goud verdienen.

De sociaal-democraten en de parlementscommunisten heffen demagogische leuzen aan, die geen werkelijke verandering in den huidigen toestand kunnen brengen omdat zij het kapitalistische stelsel ongemoeid laten en slechts de beteekenis hebben het proletariaat af te houden van den beslissenden strijd tegen het ondergaande kapitalisme.

De parlementscommunisten heffen opnieuw de leuze van de vorming eener „arbeidersregeering", d. w. z. de vorming van een regeering van de aan het kapitalisme verknochte sociaalpatriotten, de vakvereenigingsbonzen en van de parlementariërs en chefs van de V.K.P.D. Deze leuze van de Duitsche parlementscommunisten bedriegt de arbeiders omtrent het karakter van de crisis en omtrent de wijze waarop het proletariaat er tegen op moet treden. Het is niet een regeering tegen, maar een regeering vóór het kapitaal. Een regeering echter die het kapitalisme in stand wil houden kan de crisis niet oplossen omdat kapitalisme en crisis thans onafscheidelijk verbonden zijn en blijven. Als er een tijd komt, dat de bourgeoisie deze regeeringsvorm noodig heeft zal zij er komen. De leuze der parlementscommunisten heeft noch met een proletarisch-revolutionaire beweging noch met het oplossen van de crisis iets te doen.

Dat inderdaad de heeren sociaal-democraten als het er op aan komt er toe zullen overgaan samen met de parlements-